

brande end det, hvori enhver Mand for sine Bør, dier, staar til dem. Jeg vil nødig misforstaaes ved, hvad jeg her vil sige, men jeg vil dog udtale, at for Kommunernes Vedkommende vil det ofte kunne være til overordentlig Fordel, at visse Partier, som trænge til at ryddes, og som man ikke paa anden Maade kan faae ryddede, blive fornyede. Nei, Mr., hvad der i denne Henseende gjøres, det sker for Brandforsikringernes Skyld og bør ske for deres Regning, og naar Statsmyndigheden kun vilde og kunde — hvad der dog, baade af administrative og maasse ogsaa af politiske Grunde kunde være vanskeligt nok — have nøie Indsæende med, at Brandforsikringskasserne være solide, saa ser jeg virkelig ikke Andet, end at disse godt vilde kunne klare de Vanskeligheder, som der er ved at faae Udebrande slukkede og i det Hele faae Slukningsvesenet ordnet saaledes, at Alle kunne være tjente dermed. Men hvad jeg fremfor Alt vil udtale, er, at man ikke i en ny Lov bør optage nogen Brandværnepligt, som skal blive ved for Fremtiden.

Justitsministeren: Der er fra flere Steder fremsat Bemærkninger ved Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag, som jeg vil anse det for rettest at lade ligge indtil anden Behandling. Jeg skal faa meget Mere gjøre dette, som det jo allerede har viist sig ved de Bemærkninger, der ere fremkomne i den af mig antydede Retning, at disse ganske naturligen snart ere gaaede ud paa, at Bestemmelserne i Lovforslaget skulde være for strenge, og snart paa, at de ikke ere strenge nok. Hvor et Lovforslag omfatter en saa stor Mængde enkelte Bestemmelser, og hvor det kommer saa meget an paa et Støn, er det jo Noget, der forstaar sig af sig selv, at der hos de Forskellige kan være en noget nuanceret Opfattelse tilstede af, hvilke Grænses der i de enkelte Tilfælde kunne siges at være de rette. Det er jo ogsaa Noget, der har viist sig tidligere under de Forhandlinger, Sagen har været Gjenstand for med de forskjellige Byraad og Overigheder, at der om en stor Mængde af disse underordnede Punkter har været meget forskellige Anskuelser. At det Ministeriet endelig har bestemt sig til, skulde finde udelt Tilslutning hos alle Medlemmer af Representationen, vilde naturligvis være for Meget at forlange. Jeg skal kun i Almindelighed sige, at Ministeriet har bestræbt sig for at finde, hvad der i de enkelte Tilfælde maatte siges at være det Rette, tagende væsentligt Hensyn til de forskjellige Anskuelser, der ere komne til Døde fra Byraadens Side. — Der er derimod fremkommet nogle Bemærkninger, som have en mere almindelig Karakter, og om hvilke jeg vil anse det rigtigt, at jeg griber Leiligheden til nu at udtale mig, saa meget mere som jeg kan forudsæ Muligheden af at maatte forlade dette Thing, hvis Forhandlingerne skulde være meget længere. Der er saaledes af det ærede 2det Medlem for

5te Kreds (Oyenbøll) fremsat nogle Grindringer, som gaa i den Retning, at Lovforslaget maasse havde henvist for Meget til reglementariske Bestemmelser. Han har i den Henseende gjort opmærksom paa, at Forslaget ikke blot bebuder Reglementer fra Justitsministeriet til Ordningen af forskellige Forhold — navnlig har han henvist til Paragraferne 1, 17 og 21 — men at der ogsaa er flere Tilfælde, hvor nærmere Forskrifter eller Regler ere forebholdte Brandkommissionerne. Han har ment, at det vilde være ønskeligt, om man kunde undgaa saaledes at faae forskellige Bestemmelser af Brandkommissionerne ved Siden af Justitsministeriets Reglementer og ved Siden af Loven. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Landsstingsmand selv i sit Foredrag leverede et Bidrag til at vurdere Betydningen af de paagældende Bestemmelser i Loven derved, at han senere anførte, at det kunde være tvivlsomt, om ikke Loven paa enkelte Steder var gaaet de smaa Kjøbstæder for nær eller havde været for streng imod dem, og den samme ærede Landsstingsmand gjorde senere med fuldkommen Frie opmærksom paa, at der paa mange Punkter naturlig var en Forskellighed tilstede imellem de smaa og de store Kjøbstæder, og at, hvad der kunde være passende for de store, ikke i samme Grad var det for de smaa. Det er netop denne Forskellighed i Kjøbstædernes Stilling, som efter Ministerens Opfattelse har gjort det tilraadeligt, for ikke at sige nødvendigt, at aabne Afgang til et vist Spillerum for de lokale Myndigheder, og det er Noget, som ikke vilde kunne opnaas, dersom man slog Alt fast i Loven; det vil kun kunne opnaas derved, at man henviser en hel Del til reglementariske Bestemmelser og ogsaa en Del til Afgjørelse af den stedlige Myndighed, der staar paa det mest underordnede Standpunkt, nemlig Brandkommissionerne. Det tør vel forudsættes, at Brandkommissionerne i de enkelte Kjøbstæder vilde tage alle de stedlige Hensyn i Betragtning, som der er Anledning til at tage i Betragtning, og at dette da navnlig ogsaa vil gjøre sig gjældende ved de Paragrafer, som den ærede Landsstingsmand nævnte i denne Sammenhæng, nemlig §§ 12, 20 og 21. Paa den anden Side mente den nævnte ærede Landsstingsmand, at der fandtes andre Bestemmelser, navnlig i § 1, som i Følge deres Væsen maatte ønskes gjorte til Gjenstand for en friere Afgjørelse af de enkelte Byers Styrelse, og det var da navnlig Tjenestepigten og Forpligtelsen til at yde Kjørsler, forsaavidt man er i Besiddelse af Heste. I den Henseende kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Det forekommer mig, at Noget af det, der absolut bør ordnes i en Lov, er Besvarelsen af det Spørgsmaal, hvor vidt Borgernes Forpligtelse strækker sig. Der kan, saaledes som vi ogsaa have hørt, være forskellige Mening om, hvorvidt det er rigtigt overhovedet at paalægge Borgerne en Forpligtelse til personlig